

OVER OTIS

In de geest van de honden die mij hebben vergezeld op mijn pad, en die zich tijdens hun leven altijd onvermoeibaar toonden, met hun begrip, hun geduld, hun loyaliteit en liefde. Medemenselijkheid vind je, om redenen die wellicht nooit helemaal begrepen zullen worden, kennelijk het sterkst terug in de ogen van een hond.

Voor B.J.

Love is a dog from hell.

Charles Bukowski

The level of collective fury that has been directed against this one group of animals is unprecedented, rivaled only by the annihilation of wolves on the American frontier.

Bronwen Dickey, 'Pit bull'

Hij kwam uit een nest van bastaards.

Toen Herman op een winterse zondagochtend had aangebeld en tegen de vrouw met het blonde, opgestoken haar die in de deuropening verscheen zei dat hij voor de pup kwam, hoorde hij een donkere mannenstem ergens achter haar brullen: 'Is dat 'm, Bea?'

'Een man met een muts op?' riep ze ter bevestiging terug de kamer in.

'Hij komt voor de laatste,' hoorde Herman de man zeggen. 'Laat hem maar binnen.'

De vrouw droeg een strak jurkje dat haar ongetwijfeld ooit had geflatteerd, maar haar lijf leek nu vooral vermoeidheid uit te drukken, en bovendien was het te luchtig voor de tijd van het jaar. Ze had dunne benen, stond op lage, met bont versierde sleehakken, met een elleboog in haar zij, en een sigaret tussen haar vingers geklemd, terwijl ze met haar rechterhand de deur boven haar hoofd vasthad.

'Je hebt toch geen mannetje buiten staan?' vroeg ze argwanend.

'Een mannetje? Waarom zou ik—'

Bea trok haar wenkbrauwen op, alsof ze wilde aangeven dat ze leugens kon detecteren en Herman slikte wijselijk zijn woorden

in, deed zijn muts af en stak hem in zijn winterjack.

‘Tegenwoordig stormt de politie voor het minste of geringste je huis binnen, dat is alles.’

‘Ik ben alleen,’ zei Herman.

‘Laat hem nou gewoon binnen, Bea!’ brulde de donkere man-
nenstem vanuit de woonkamer.

‘De gemeente komt met allerlei voorschriften, en als je je daar niet aan houdt, dan heb je de poppen aan het dansen,’ zei Bea. ‘Je hebt zo een proces-verbaal op zak, en dan zijn we verder van huis. Kom binnen.’

Herman werd de flatwoning binnengeleid. Hij rook cannabis, en de geur van lichaamssweet dat te lang opgesloten had gezeten in een warm huis.

Een lange man met een kortgeschoren kroeskapsel stond op van zijn doorgezakte fauteuil en stak zijn hand uit. Er glinsterde een grote gouden zegelring aan zijn ringvinger.

Herman greep de hand van de man en stelde zich voor, en keek toen een ogenblik om zich heen. Hij zag geen nest puppy’s, en hij rook ook geen hondengeur. Op tafel stonden in elkaar gevouwen bierblikjes, tabaksgruis en vloeit. De man bemerkte de onderzoekende blik van Herman en riep naar Bea, die in de keuken aan het rommelen was.

‘Haal de bastaard!’

Daarna keek de man weer naar Herman, nu met een brede grijns op zijn gezicht.

‘Ik ben Romeo.’

Herman knikte en keek bedenkelijk.

‘Hoorde ik je nu zeggen dat de pup het laatste hondje is?’

‘Het is snel gegaan, iedereen wil met kerst een hond.’

‘Ik dacht eigenlijk dat ik nog kon kiezen.’

‘Dat levert alleen maar stress op,’ zei Romeo. ‘Ik heb het vaker

gezien, dan blijven ze twifelen over welk hondje het best bij hen past, helemaal als er kinderen bij zijn. Heb je kinderen?’

‘Over zes maanden,’ zei Herman.

‘Mooi,’ zei Romeo. ‘Kinderen moeten opgroeien met een hond. Daar krijgen ze zelfvertrouwen van. Niet zoals die pissertjes van tegenwoordig.’ Herman wist niet precies over welke kinderen hij het had en was vooral benieuwd naar het hondje.

‘Welk ras is het hondje?’ vroeg hij. De beknopte informatie die hij in de advertentie had gelezen vermeldde niets over het ras. De prijs had Herman vooral aangesproken, en de boodschap: ‘Liefste hondjes, veilig gevoel.’

‘Een bastaard-boxer,’ zei Romeo. ‘Kijk, daar zal je ’m hebben.’ Romeo pakte een blikje op van tafel en schudde het heen en weer, zette het daarna aan zijn lippen en helde zijn hoofd achterover om er het laatste slokje bier uit te knippen.

Herman zag een kortharig hondje met kleine hangoortjes en blauwe ogen de kamer verkennen.

‘We hielden ze daarachter, want ze zeiken alles onder,’ zei Bea nadat ze hem op de grond had gezet, en haar jurkje naar beneden trok.

‘Hij is grijs,’ zei Herman verbaasd.

Romeo en Bea keken elkaar een ogenblik zwijgend aan.

‘Heb je daar een probleem mee?’ vroeg Bea.

‘Wat? Nee, natuurlijk niet, maar ik ken geen grijze boxers.’

‘Bastaard-boxer,’ verbeterde Romeo. ‘Zijn vader was een wolf.’ En daarna prikte hij Bea in haar zij, die op commando leek te lachen.

Het hondje snuffelde ondertussen aan de voeten van Herman. Hij keek schichtig om zich heen, op zoek naar voedsel, dacht Herman, of –

‘Waar is zijn moeder eigenlijk?’

‘Die hebben we achter moeten laten bij...’

Romeo leek te zijn vergeten waar hij de moederhond had gelaten en keek naar Bea, die nu een nerveus hoog lachje liet horen, en haar strakke jurkje, dat weer omhoog was gekropen, naar beneden trok, terwijl ze met haar benen heen en weer wiebelde.

‘Een vriend van ons,’ vulde Bea aan. ‘Ze was erg vermoeid en nerveus geworden van de verzorging van twaalf pups. Toen we alleen nog deze bastaard hadden gunden we haar een beetje rust. Onze vriend heeft een labrador waar ze erg dol op is.’

‘Tweehonderdvijftig, stond in de advertentie?’

‘Klopt,’ zei Romeo. ‘Een weggevertje voor zo’n hondje.’

Herman knielde neer bij de pup, die onmiddellijk op zijn schoot probeerde te klimmen. Hij had een korte snoet en een rattenstaartje, en met zijn kleine blauwe ogen keek hij nieuwsgierig om zich heen. Herman voelde dat er iets niet klopte aan de verhalen van Romeo en Bea. In zijn jeugd had hij ook honden gehad. Een maltezer en later een jack russell. Ze kwamen bij erkende fokkers vandaan, en zijn ouders hadden destijds meer papieren en diploma’s van hun honden dan hij ooit zou halen, en daar herinnerde zijn vader hem vaak aan toen hij had besloten om zijn school niet af te maken.

‘Die honden hebben tenminste een diploma,’ had hij gezegd. ‘In tegenstelling tot de zakkenwasser die wij hebben.’

Herman had als puber rondgehangen in snackbars, speelde graag flipperkast, en nadat hij Sylvester Stallone had gezien in *Rocky*, was hij fan geworden van boksen. Als hij Natalie moest geloven, leek hij inmiddels meer op Paulie dan op Rocky.

Hij was doodsbang om vader te worden, en misschien hoopte hij een maatje te vinden die hem hielp om een vader te zijn. Herman wist dat de moederhond nagenoeg altijd aanwezig is wanneer je een pup komt halen, tenzij je een hondje aanschaft bij malafide

broodfokkers, maar zo zagen Romeo en Bea er ook niet meteen uit. Dit leek eerder op een ongeluk dan op een geraffineerde manier om veel geld te verdienen. Het koppel zag eruit als een ongeluk. Ze leken elke dag te nemen zoals die komt en wilden vooral van de hondjes af, en misschien wilden ze ook van de moederhond af, en was zij al verdwenen. Herman wist dat hij geen geld had om een duur rashondje te kopen, en hij maakte zichzelf wijs dat hij Naat graag wilde verrassen, en ondertussen had het hondje zijn snoet al in zijn jaszak gestoken, op zoek naar iets eetbaars.

‘Hij vindt je lief,’ zei Bea.

‘Heeft hij zijn inenting gehad?’

‘Zie ik eruit als een dokter?’ zei Romeo.

‘Puppy’s hebben inenting nodig, net als baby’s.’

‘De mensen die hier een hondje kwamen halen, namen hem gewoon mee. Waarom doe je zo moeilijk? Ik kan hem zo kwijt.’

‘Oké, oké,’ zei Herman, en graaide in zijn broekzak. Hij bedacht dat hij met het hondje langs de dierenarts zou gaan, om hem na te laten kijken, en zodat hij in elk geval zijn inenting kon krijgen.

Herman haalde vijf briefjes van vijftig uit zijn zak en telde die voor de ogen van Romeo na.

‘Tweehonderdvijftig,’ zei hij.

‘Ik heb het gezien,’ zei Romeo, die de briefjes aannam en in zijn kontzak stopte. ‘Neem hem maar mee.’

‘Pak hem maar op, want hij loopt nog niet echt mee,’ zei Bea. ‘En straks zeikt hij mijn boel onder.’

Herman pakte het hondje op, dat met zijn voorpootjes op en neer bewoog, alsof hij wilde zwemmen, en probeerde het ongeschoren, vlezige gezicht van Herman te likken.

‘Julie zijn voor elkaar gemaakt,’ zei Bea toen ze met Herman naar de deur liep. ‘Veel plezier ermee.’

‘Dankjewel,’ zei Herman. Toen ze de deur opendeed en hij de portiek instapte viel hem pas op hoe erg het binnen had gestonken. Hij liep de trap af, de kou tegemoet, en liet het hondje rusten op zijn buik, waar Natalie steeds vaker over klaagde. Hij keek niet meer om, en wilde Romeo en Bea zo snel mogelijk vergeten. Hij fluisterde kalmerende woordjes in het oor van het hondje en liep naar zijn oude Range Rover, een roestbak waar hij geen afstand van kon nemen.

Hij liet het hondje op de bijrijdersstoel zitten en reed naar huis. Ze hadden nooit over een hondje gesproken, maar hij wist zeker dat Natalie er blij mee zou zijn. Een kind moet met huisdieren opgroeien, hadden ze vaak tegen elkaar gezegd. Misschien had zij daarbij aan een kat of een konijn gedacht, maar hij dacht altijd aan een hond. Bovendien was hij voor zijn werk vaak van huis, en reed hij vrachten door het hele land, en soms zelfs naar het buitenland. Hij vond het een geruststellend idee dat er een hond in huis was om het fort te bewaken als hij onderweg was, en dat hij een excuus had om naar buiten te gaan als de muren op hem afkwamen.

Toen hij na een halfuur thuis aankwam, en de Range Rover had geparkeerd, ontdekte hij dat het hondje op de stoel had geplast. Hij aaide hem over zijn kop en glimlachte.

‘Misschien voed jij ons wel op, en leer je ons hoe we straks de baby moeten opvoeden,’ zei Herman. Hij liep naar de flat waar hij een appartement had op de tweede verdieping. Natalie had hem al zien aankomen en deed de deur open. Ze had haar lange, donkere haren opgestoken en droeg een lang vest.

‘Herman, wat heb je gedaan?’ riep ze uit.

Hij hield het hondje voor zich uit. Nog suf na het dutje dat hij in de Range Rover had gedaan, leek de pup de ophef van de vrouw die haar handen voor haar gezicht hield, niet te begrijpen.

‘Voor jou,’ zei Herman.

‘Waarom heb je dat nou gedaan? We hebben het al zo druk, en straks met de baby...’

‘Dat komt goed, Naat.’

‘Waar heb je hem – is het een *hem*?’

Herman liet het buikje van het hondje zien, dat daardoor wijdbeens voor Natalie hing, zodat duidelijk was dat hij iets tussen zijn pootjes had bungelen.

‘Hoe kom je eraan? We hebben toch helemaal geen geld voor een hond, Herman? Zo’n beest vreet ons arm. En hoe heet hij eigenlijk?’

Herman drukte het hondje in Natalies handen, alsof hij haar verraste met een bos bloemen. Ze hield het hondje tegen haar borst, en nog altijd was hij te vermoeid om te reageren.

‘Hij heeft nog geen naam.’

Ze hield het hondje even voor zich uit om hem beter te bekijken. Hij hing hulpeloos in haar handen, en keek haar slaapdronken aan.

‘Dan noem ik je Jack,’ zei Natalie, en daarna liet hij een heldere, goudkleurige plasstraal lopen over haar zwangere buik.